

L'home anunci

L'home anunci és un signe de gran importància. És el seu ofici que no és ofici, i un mitjà de viure que no dona per a viure. El ciutadà, insensat, no hi repara en el dolor que porten al damunt, a més dels cartells feixucs, plens de colorines, els homes-anunci que desfilen pels carrers de la ciutat.

LA CONXORXA DRETISTA LES ANIMES VILS

Tot el món de miserables que viu cercat per la mala passió ha volgut aprofitar uns incidents sense abast per ordinar la calúmnia damunt dels nostres homes.

Cap consideració no deté les ànimes petites, ni els més alts interessos de l'ideal ni els íntims i sagrats de la lleialtat i de l'honor. Per aprofitar de tot sobre el peri de la seva naturalesa. Els sacrificis més vils, els exemples de vida més evidents en la continuació relació personal i pública, els dictats de la lleialtat, no els diuen res a aquesta gent, que reputen els homes generosos i nobles com adversaris seus naturals. Ni, plens de malícia, poden creure en la bona fe dels altres.

Les seves grans alegries són crear el dolor alt, especialment en les ànimes bones. S'agiten en la cova de les seves petites passions i gauden quan poden satisfer-les; aleshores es freqüen les mans i senten les úniques intenses complaïnces de la seva vida.

Homes així, posats a política, són els homes de l'avantatge i del càlcul. La política dels enzuframents i

BARBARS, PERO CATALANS Qui ho havia de dir!

Aquell diari que, durant la Dictadura, organitzava festes de modistes per patriotisme, que difamava els homes d'Estat Català, refugiats a Bole Colom, és de suposar que, per patriotisme també, ara si el llegiu, podreu estalviar-vos de comprar "El Debate", "A B C", "Informaciones", "El Siglo Futuro" i fins "La Hoja Dominical".

El senyor Brunet és un home agraït. El seminari i el jesuïtisme li han fet tant temps la vida, que ara els ho paga en bona moneda.

El senyor Brunet és un home voluntariós. Cada dia s'entrena amb pràctiques solitàries, propies dels seminaristes, i ens fa conèixer nous detalls de la "tenebreuse affaire".

Ara hi barreja el nostre bon amic Casanoves, el qual ignorava completament la presència de Lazare Bloch a Barcelona, a fi de presentar-lo en desacord amb els seus companys de Consistori.

El senyor Brunet, pren una tàctica perillosa. Amb mi no hi vol dialogar. Evidentment, jo soc un trinxaner d'una fulla de serveis molt tèrbola, i ell és un d'aquells senyorsos que de tant arrossegar-se per allà on els senyorsos han passat, n'ha esdevingut.

"La Publicitat" corre el perill imminent de transformar-se automàticament en un diari castellà. Cada dia es fa ressó de nous diaris castellans que s'engreixen amb l'afar Bloch-Brunet, i així fa preveure que, dintre

de pocs dies, el diari del senyor Brunet no podrà dir d'aquella manera solemne: "Català: 'La Publicitat' és el seu diari".

Manuel Brunet, des de la seva denúncia informativa, no ha signat res més. Potser demà, diumenge, ens dirà quelcom extraordinari. El dia del Senyor, és diada senyalada per un lacai d'aquesta espècie.

Els lectors de LA HUMANITAT ja ens perdonaran. Nosaltres podrem escriure menys bé que els savis de la Grècia, engabiats al carrer de Cortis.

Nosaltres, però, tenim un cor que no ens permet difamar ni calumniar ningú, i un braç per a foragitar d'allà on ens sembla, la xurina infecta i degradada.

Recordeu-vos que en aquell Ajuntament destituït per Lluís Companys el 14 d'abril, hi havia homes d'Acció Catalana que no varen saber marxar oportunament.

En Lluís Companys podia ésser-hi com ells mateixos i no hi era.

Els homes dignes ja hi neixen.

JOSEP FONTBERNAT

D'un article de Joan Casanelles

A "L'Opinió" el nostre amic Joan Casanelles, publica un article, primer de la sèrie Ara que parlem de Bloch, i del qual copiem els següents paràgrafs:

"L'anomenat afer Bloch tal com el planteja 'La Publicitat', és una baixíssima maniobra política que res no té de comú amb les finances, és un glop de veritat que llancen les dretes contra Esquerra Republicana que representa la Catalunya que vibra i que treballa. En aquesta ofensiva reaccionària, hom va d'una manera descarada, contra les nostres reivindicacions, reivindicacions que obtenim mitjançant la pràctica de l'Estatut. L'Estatut és espiritualment obra nostra, ha nascut emparat amb les nostres gestes i victòries, i ara, els despitats vençuts, guiat per un odi que els fa inconscients i orbes, atempten contra l'Estatut que és l'única de les llibertats catalanes. Per tal de venjar-se de la derrota, no els detura ni l'esdevenidor de la nostra terra.

L'assumpte Bloch, els de 'La Publicitat', 'La Veu', 'El Matí' i 'Seguim', l'han volgut mostrar com una immoral combinació financera, sense parlar ni un mot de finances, omplint columnes i pàgines senceres del llot més fastigiós de la política. Qualsevol que sapiga què són les finances, de com s'han desenvolupat les campanyes que els grans financers han fet contra determinades monedes, comprendrà que no es ve a Barcelona per fer una campanya contra la peseta, com no s'anirà a Marsella per intentar fer baixar el franc. Les més grans ofensives a la nostra moneda s'han fet, i es fan encara, a Amsterdam, Nova York, Berlín, Londres o París. Els que volen depreciar la peseta, no vindran a la Península i molt menys a Barcelona.

Els articles, declaracions i l'apat que han estat motiu d'acusació, mostren, per la forma en què s'han fet, la impremeditació que contenien. Teniem el dret i el deure de maliciar-nos de Bloch, però no hi ha res que ens obligui a mostrar-nos grollers amb un individu que porta una carta de presentació de l'alcalde de Tolosa. El varem rebre com es mereixia la presentació que portava i el varem acollir amb els merèixos dels Blochs financers. Repetirem els fets, tantes vegades com se'ns plantegin de la mateixa manera i cada vegada tindrem l'última satisfacció de saber que hem complert amb el nostre deure.

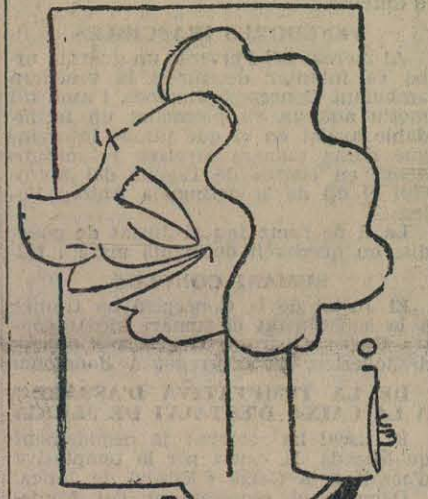
Es cert que varem menjar amb Bloch i ho fèrem perquè varem creure que era un deure de cortesia. El que ens sorprèn, però, és que ens ho critiquin els homes de la Lliga Regionalista i el periòdic La Veu de Catalunya. És que no es recorden ja del senyor Llorens? Dels dinars i presentacions que

Margarita Neiken diputat

Ja és diputat la senyora Margarita Neiken. Un diari de Madrid publica, de la novella parlamentària, unes manifestacions.

Segons aquestes, a na Margarita Neiken li preocupa molt que es cregui amb el seu estrangerisme.

— Jo — diu — pertanyo al Patronat del Museu del Prado. És un càrrec honorífic.

Concretarem el que ha costat a l'Estat la tècnica camibonista, consistent en l'emissió d'obligacions a un interès superior al de pignoració.

Posats a deixar les coses clares i esbrinar qui són els que veritablement han estat els causants de la baixa de la peseta i de la ruïna de l'economia del nostre país, recordem els articles de "La Publicitat" i del "Diario de Barcelona", fent la propaganda de la "Chade" i del "Suro", perquè eren valors or i el seu actiu es trobava a l'estranger.

Repassem les declaracions del senyor Cambó i els llibres de determinades cases de Banca, per veure si trobem el per què de l'emigració de capitals i l'atac efectiu contra la peseta, comprant "Chade" a Suïssa.

Examinarem el motiu de les posicions a la baixa amb títols nacionals, contra posicions a l'alça i amb títols estrangers, creats en proclamar-se la República per combatre-la amb l'arma financera.

Volem saber el començament i la fi de tota una pila de coses. Volem que tothom sapiga tota la veritat dels veritables afers de la finança, qui són els que realment han combatut la nostra moneda.

cadadia... es la figura del dia

Butlletí del temps

Pluja, aquella pluja de nit de tardor, tan literària. Aquella pluja que reïcia la gent a casa, que fa una dolça remoreta al jardí, damunt les fulles revoltes. Aquella pluja que fa pensar: això és neu a muntanya. I ja pensar en el refrany any de neu, any de Déu.

Que és un refrany que els pagesos inventaren a la vora del foc.

Ho feien més bé

La Cambra ha jutjat i condemnat l'ex-rei, el darrer rei d'Espanya. Romanones fou el seu defensor. I la seva defensa semblava, més que una defensa, una acusació.

La sessió s'acabà a la matinada. I tot anà com una seda. Ni intervenció, ni escàndol, ni brams de monàrquics. Es veu que els monàrquics no més bramen al teatre o al miting.

Hom diu que, comentant la sessió, deia Alborno:

— Els francesos de 1793 en sabien més que nosaltres de condemnar reis. I això que aquell pobre Lluís XVI, al costat d'Alfons XIII, era un model de virtuts.

Maniquins

Aquests dies hem vist uns quants joves que es deixen la barba. Creiem que es tractava d'una moda, d'una moda com la dels pantalons amples o la del barret de gairell.

Però ens diuen que no es tracta de res d'això. Es tracta senzillament dels monàrquics. Els monàrquics es deixen la barba, senyors. Ho fan per conèixer-se al carrer, per a donar un to d'aventura a la seva benetoria.

Això, però, és perillós. S'exposen a què el poble els afaiti. I els afaiti sense navalla.

Pirandello, el celebrat autor dramàtic italià, que acaba d'estrenar a París la seva obra "L'home, la bestia i la virtut", que ha donat lloc a sorolloses controvèrsies.

VES PER ON...

El Borbó casa les filles

No ens hi veiem de contents. El motiu no és per menys. Duen els diaris francesos que el Borbó destronat casa les seves filles. L'enhorabona, doncs ja començaven a temer que es quedarien per a vestir saïts.

Sembla que les ex-infanteses Beatrú i Cristina es casen amb els seus cosins Alvar i Alfons d'Orleans. Tot quedarà en família. Fins el mal dels Battembergs.

El pare de les noies, previsor, no ha volgut que aquestes es casessin fins a haver acabat la carrera. Fa bé. Els temps es posen molt difícils i molts nobles russos ara fan de cambriers.

Veritablement, ens hem tret un pes del damunt!

Expedició a una illa deserta Per trobar els tresors d'un pirata del segle passat

Ens telegrafen de Londres que els populars esportistes anglesos Alcock Campbell, Les Guinness, W. D. Allen i John de Forest, s'han posat d'acord amb M. Sseftel, esportiu nord-americà, i organitzen una expedició a la petita illa deserta anomenada Coco, situada a més de cent milles al sud-est de les costes de Panamà.

Com a primer preparatiu de l'expedició, els cinc senyors esmentats han procedit a l'adquisició d'un avió i un iat, cosa per la qual han entrat en tractats amb una potent empresa industrial britànica.

Sembla que als cinc expedicionaris no els mancaran diners, puix que un d'ells, Mister Forest, és el fill del conegut milionari del mateix cognom.

Què és allò que empeny aquests joves a llançar-se a aquesta aventura? Què van a cercar a la petita illa deserta de Coco? No és pas l'afany científic, puix que aquesta illa és perfectament coneguda i pot ésser senyalada amb exactitud damunt el mapa. Què és, doncs? Fem una mica d'història.

L'any 1822, el pirata espanyol Don Pedro Benito s'havia ensenyorit de les aigües de la costa panamenya, i amb el seu vaixell i els seus homes es dedicava a la rapinya.

Per acabar d'una vegada amb les malvestats d'aquest poderós pirata, els navells de guerra del rei britànic l'atacaren i intentaren copar-lo. Benito pogué fugir amb la seva nau lleugera i fugint de la marina anglesa, guanyà l'illa de Coco, i allí feu desembarcar els seus tresors que, segons un càlcul aproximatiu, havien de valer a l'entorn de 1.200 milions de francs.

Segons sembla, ell, amb dos o tres homes de la seva tripulació, portaren el tresor a l'interior de l'illa, i l'amagaren cuidadosament. Després, Don Pedro Benito, home fallat, d'escripules, assassinà els homes que l'havien ajudat a amagar els seus tresors, per tal que ningú, llevat d'ell, conegués el secret.

Fetes totes aquestes coses, Benito es lliarà de nou a la mar i continuarà les seves pirateries, fins que, algun temps després, el "Magician", navili de guerra britànic, després d'una lluita acarnissa-

En la nit històrica de l'acusació contra l'ex-rei, el senyor Alvaro de Figueroa, ex-comte de Romanones, es disposa a fer la defensa del Borbó. Mireu-lo, treient-se "l'astre" de damunt. És el moment en què al guardarobres del Congrés, havent-se tret l'abric, torna a compondre's.

...Junt a ell, els diputats Ayala i de la Villa, dos il·lustres representants de les lletres.

Poc després, al saló de sessions el senyor Alvaro de Figueroa pronuncia el seu discurs a favor del rei i del seu senyor.

I la Cambra, condemnada, en una hora solemnnal, plena de grandesa, al rei foraster i perjur... Visca la República!

EL QUE S'HA POSAT EN CLAR Sota el títol de "El que s'ha posat en clar", diu "L'Opinió"

Sota el títol de "El que s'ha posat en clar" diu "L'Opinió".

"Es el clericalisme fins ara difressat, que s'amagava a les seves columnes, que s'ha tret la careta. És tot l'ambient de sagristia, de somnient, de gent de dreta, de Sindicat lliure, que intentava enganyar la gent amb la capa del catolicisme republicà i liberal. Però el poble, que hi veu de lluny, ja hi va dir la seva el 12 d'abril, no consentint que "hi un tan sols" dels seus homes, arreplegats alguns d'ells dintre el detritus de la dictadura, poguessin exercir representació popular.

Tothom ha vist de què es tractava, i naturalment, com que tota la gentissa

COM A "LA PUBLI" ES DEIXEN SENTIR ELS EFECTES DE LA CAMPAIGNA DIFAMATÒRIA DE LES ESQUERRES